

UITSPRAAK

van de Raad van Beroep te Utrecht

inzake

X, wonende te Z, klager, gemachtigde mr. W, advocaat en procureur te Y,

tegen

het Bestuur der Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid, gevestigd te Amsterdam, verweerder.

DE RAAD VAN BEROEP TE UTRECHT:

Gezien de gedingstukken;

Gelet op het verhandelde ter openbare terechtzitting, gehouden op 23 juni 1959;

WAT AANGAAT DE FEITEN VAN HET TWISTGEDING:

Overwegende dat aan klager op 5 december 1958 de navolgende beslissing is gezonden:

Het Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid, gevestigd te Amsterdam:

GEZIEN

de verzamelloonstaten over de jaren 1955 en 1956 van werkgever X te Z, voor de uitvoering van de Werkloosheidswet aangesloten bij de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid:

OVERWEGENDE

dat werkgever blijkens voormelde verzamelloonstaten als verloonde bedragen heeft opgegeven:

over 1955 f. 25.350,--

over 1956 f. 20.840,--

dat bij looncontrôle is gebleken, dat werkgever in zijn loonadministratie het basisloon volgens de C.A.O. boekte, vermeerderd met een toeslag van 6%;

dat het loon in overeenkomstige bedrijven in Z en omgeving over voormelde jaren gemiddeld aanmerkelijk hoger was, terwijl niet is gebleken van bijzondere

omstandigheden, die geleid zouden kunnen hebben tot een afwijkend loon in het bedrijf van werkgever;

dat het loon opgegeven door de werknemers, die tijdens hun dienstverband bij werkgever in de loop van voormelde jaren ziekingeld hebben genoten, aanmerkelijk hoger was (gemiddeld 50%) dan het ten aanzien van hen vermelde loon op de verzamelloonstaten;

dat gelet op de voormelde feiten tot een ambtshalve verhoging van de gedane loonopgave dient te worden overgegaan, waarbij ervan wordt uitgegaan, dat een premievaststelling op basis van 125% van de loonopgave blijft binnen de grenzen van het in werkelijkheid verloonde bedrag;

dat de premie verschuldigd ingevolge de Werkloosheidswet over 1955 5,8% van het premieplichtig loon bedroeg en over 1956 4,2%;

GELET op het bepaalde in artikelen 9 en 11 Werkloosheidswet en artikelen 11 Coördinatiewet;

BESLIST dat de door X ingevolge de Werkloosheidswet verschuldigde premie bedraagt:

over 1955 5,8% van f. 31.690,-- = f. 1.838,02
(125% van f. 25.350,--)
over 1956 4,2% van f. 26.050,-- = f. 1.094,10
(125% van f. 20.840,--)

Tegen deze beslissing staat gedurende een maand na haar dagtekening schriftelijk beroep open bij de Raad van Beroep Sociale Verzekering te Utrecht gevestigd aan het adres: Maliesingel 46, aldaar.

Namens het Bestuur van de
BEDRIJFSVERENIGING VOOR DE BOUWNIJVERHEID
w.g. V
gemachtigde";

Overwegende dat mr. W voornoemd als gemachtigde van klager van voornoemd als gemachtigde van klager van voorlegde beslissing is gekomen in beroep en bij tijdig ingediend klaagschrift de raad heeft verzocht deze beslissing nietig te verklaren, althans met vernietiging dier beslissing te verklaren dat verweerder geen premie van,

klager zal vermogen na te vorderen, in afwijking van de hem oorspronkelijk opgelegde aanslag, zulks onder aanvoering van de navolgende gronden:

I Hij kan de geldigheid der beslissing niet erkennen, want uit de mededeling der beslissing, noch uit een begeleidend schrijven, noch uit een aangehechte volmacht, blijkt waaraan de ondertekenaar de bevoegdheid ontleent om het Bestuur der Bedrijfsvereniging met zijn handtekening te binden.

II De overwegingen van het Bestuur der Bedrijfsvereniging, als vermeld in de mededeling der beslissing vermogen de beslissing niet te dragen:

De Bedrijfsvereniging beroept zich op opgaven gedaan door arbeiders die tijdens hun dienstverband bij klager ziekingeld hebben genoten, en neemt, hoewel andere opgaven zijdens klager er tegenover staan, zonder meer aan dat zij juist zijn. – Klager heeft trouwens nimmer van de opgaven zijner arbeiders kennis kunnen nemen, en kan ze alleen daarom al niet als juist erkennen. Hij is destijds niet van het bestaan der afwijkende opgaven verwittigd, en is tot voor kort dus moedwillig in onwetendheid gelaten over deze voor hem zo belangrijke zaken -.

Het feit, dat anderen destijds loon betalingen deden, die het wettelijk toegelaten loon overschreden, is uiteraard geen reden om klager nu evenzeer aan te merken als een wetsovertreder. Overigens wordt in de overwegingen niet gesteld in welke mate die anderen, die dan als maatstaf zouden moeten dienen, het wettelijk toegestane loon overschreden, is uiteraard geen reden om klager nu evenzeer aan te merken als een wetsovertreder. Overigens wordt in de overwegingen niet gesteld in welke mate die anderen, die dan als maatstaf zouden moeten dienen, het wettelijke toegestane loon overschreden hebben bij hun betalingen, zodat ook daaruit geen bepaald loonpeil mocht worden afgeleid.

III Een ambtshalve loonvaststelling is alleen mogelijk, indien geen of kennelijk onjuiste loonstaten zijn ingediend. Er zijn loonstaten ingediend, en dat zij kennelijk onjuist zijn kan niet worden volgehouden nu de Bedrijfsvereniging eerst klagers opgaven als juist heeft aangenomen en pas later aan de juistheid ervan is gaan twijfelen. Kennelijk kwamen ze haar dus niet terstond onjuist voor.”;

Overwegende dat tijdig de navolgende contra-memoried is ingediend:

Geeft eerbiedig te kennen:

De Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid, gevestigd te Amsterdam, vertegenwoordigd door ondergetekende, die te dezer zake voor en namens verweerster zal optreden met het recht van vervanging:

Klager trekt de geldigheid van de hem toegezonden voor beroep vatbare beslissing in twijfel, met name de bevoegdheid van de ondertekenaar om het Bestuur van de Bedrijfsvereniging ten deze te vertegenwoordigen. Klager voert echter geen enkele reële grond voor deze twijfel aan. De beslissing werd hem toegezonden op briefpapier van de stichting Sociaal Fonds Bouwnijverheid, welke stichting krachtens het bepaalde in artikel 30 van de statuten van de Bedrijfsvereniging is belast met de uitvoering van de administratie van de Bedrijfsvereniging.

Te allen overvloede legt eiseres hierbij een uittreksel over van de notulen van de vergadering van het Dagelijks Bestuur van de Bedrijfsvereniging dd. 3 oktober 1952, waaruit blijkt, dat de ondertekenaar van de voor beroep vatbare beslissing daartoe door het Bestuur werd gemachtigd.

Klager beweert, dat het bedrag van het premieplichtig loon alleen dan ambtshalve zou kunnen worden vastgesteld wanneer de door de werkgever ingediende loonstaat kennelijk onjuist is bevonden. Deze stelling vindt evenwel in de desbetreffende wettelijke voorschriften geen steun. Artikel 7 van de statuten van verweerster, dat betrekking heeft op de loonvaststelling, luidt als volgt:

1. Het bestuur stelt de loonbedragen vast, naar welke de door het lid verschuldigde premies zullen worden berekend. De B.V. doet, indien het loon in afwijking van de in artikel 10 van de Coördinatiewet Sociale Verzekering bedoelde opgave is vastgesteld of indien het lid na aanmaning heeft nagelaten een loonopgave in te dienen, aan dit lid schriftelijk mededeling van het bedrag, waarop het bestuur ambtshalve het loon heeft vastgesteld.
2. Indien het lid binnen een door de B.V. bij de mededeling gestelde termijn van ten minste acht dagen aan het bestuur schriftelijk verzoekt één of meer der vastgestelde bedragen te herzien, neemt het bestuur op dit verzoek een beslissing. Indien het lid dan alsnog weigert de loonopgave te verstrekken of een misleidende opgave van dat loon doet of aan de B.V. redelijke medewerking om tot vaststelling van dat loon te kunnen komen, onthoudt, is hij in het verzoek tot herziening niet ontvankelijk.
3. Het bestuur kan de vaststelling van het loon te allen tijde herzien.

Verweerster handhaaft volledig de in de voor beroep vatbare beslissing aangevoerde gronden voor de herziening van de premievaststelling. Blijkens de hierbij overgelegde staat corresponderen de loonbedragen, welke zijn medegedeeld door die werknemers van klager, die in de betreffende premiebetalingstijdvakken ziekmeldingen bij de Bedrijfsvereniging hebben gedaan, met een loonniveau dat ruim 20% boven het niveau van klagers loonopgave ligt.

Klager betwist niet dat door hem opgegeven lonen (106% van het C.A.O. basisloon) lagen onder het gemiddelde loonniveau. Hieruit vloeit een vermoeden voort, dat in het bedrijf van klager in werkelijkheid hogere lonen dan de opgegeven bedragen werden uitbetaald, Klager oefent een aannemersbedrijf uit. In een zodanig bedrijf werken vaklieden, die hun vakbekwaamheid ook bij tal van andere bedrijven productief kunnen maken. De wisseling van werkgever is in de bouwnijverheid een zeer veel voorkomend verschijnsel (verg. de opzegtermijn van niet meer dan één dag genoemd in artikel 35 van de L.C.A.O. voor het Bouwbedrijf, welke opzegtermijn geldt voor alle op uurloon werkende werknemers, zijnde het overgrote deel van de bouwvakwerknemers). Onder deze omstandigheden ligt het voor de hand, dat een werkgever niet duurzaam het loonniveau in zijn bedrijf aanmerkelijk lager kan houden dan het loonniveau in overeenkomstige bedrijven. Hierbij zijn er nog op gewezen, dat in het bedrijf van klager over 1955 50 werknemers in dienst waren en over 1959 40 werknemers. Het betreft hier dus geenszins een uitgesproken klein bedrijf, hetgeen van belang is, omdat bij bedrijven van de laatstbedoelde categorie het kan voorkomen, dat de werknemer op grond van persoonlijke geïnteresseerdheid in het bedrijf met een beneden het gemiddeld blijvend loon genoegen neemt.

Klagers opmerking, dat de bedrijfsvereniging hem als "wetsovertreder" zou aanmerken is niet juist, gelet op de ook destijds in ruime mate aanwezige mogelijkheden om met dispensatie van het College van Rijksbemiddelaars hogere lonen, dan de in de C.A.O. genoemde, uit te betalen.

Blijkens het voorgaande weerlegt het klaagschrift niet de in de voor beroep vatbare beslissing gestelde gronden.

Een andere vraag is in hoeverre de schatting van het premieplichtig loon, die het bestuur in de gegeven situatie heeft moeten doen, juist is. Mogelijk is deze schatting te laag mogelijk ook te hoog, wanneer het laatste zich voordoet dan kan klager dit niet aan verweerster wijten. Klager heeft ook nà kennisneming van de bezwaren tegen zijn loonopgaven geen verbeterde loonopgaven ingezonden. Ook

thans in het klaagschrift levert klager geen bijdrage tot de bepaling van het juiste bedrag van de in werkelijkheid uitbetaalde lonen.

Op voormelde gronden moge verweerster concluderen tot bevestiging van de beslissing dd. 5 december 1958.

Namens het Bestuur van de

BEDRIJFSVERENIGING VOOR DE BOUWNIJVERHEID

w.g. V

gemachtigde.:

Overwegende dat de raad het twistgeding heeft behandeld ter openbare terechtzitting, gehouden op 23 juni 1959, waar zijn verschenen de voornoemde gemachtigde van klager en mr. T, te Amsterdam gevestigd, wonende te U, als gemachtigde van verweerder, alsmede als deskundige S, ambtenaar bij de Looncontrôledienst, wonende te R, zulks na ambtshalve oproeping als deskundige van P, eveneens ambtenaar bij de Looncontrôledienst, wonende te Q;

IN RECHTE:

Overwegende dat waar de gemachtigden van partijen ter terechtzitting hebben verklaard er geen bezwaar tegen te hebben, dat S, hoewel niet als deskundige opgeroepen, als deskundige wordt gehoord, de onderhavige uitspraak mede kan worden gegrond op de verklaringen ter terechtzitting van deze deskundige;

Overwegende dat namens klager ter terechtzitting de twijfel is uitgesproken of de bestreden beslissing wel is een beslissing, welke is genomen en gegeven door een daartoe bevoegd orgaan;

Overwegende te dien aanzien dat de bestreden beslissing blijkens haar bewoordingen is genomen door verweerder en de raad geen grond heeft te betwijfelen dat zulks het geval zou zijn geweest;

dat de raad eveneens aanneemt, dat de bestreden beslissing is gegeven door verweerder – waaronder ingevolge het bepaalde in artikel 11 der Werkloosheidswet dient te worden verstaan, dat verweerder de redengeving en de bewoordingen de beslissing heeft vastgesteld – en wel gelet op haar bewoordingen, alsmede op de omstandigheid dat de ondertekenaar namens verweerder V, blijkens een bij de contra-memorie overgelegd uittreksel uit de notulen van de vergadering van het dagelijks bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid

dd. 3 oktober 1952, slechts gemachtigd is tot ondertekening van af te geven beslissingen;

dat voorts de stelling, door de gemachtigde van klager ter terechtzitting te berde gebracht, dat de administratie van de bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid in strijd met het bepaalde in artikel 23 der Organisatiewet sociale verzekering wordt gevoerd door de Stichting Sociaal Fonds Bouwnijverheid – de juistheid van welke stelling de raad in het midden laat – aan de geldigheid van de bestreden beslissing naar 's raads oordeel niet in de weg kan staan, waar van invloed van voormelde stichting op de totstandkoming der bestreden beslissing niet is gebleken;

Overwegende voorts dat de bestreden beslissing kennelijk is genomen met toepassing van artikel 11 der Coördinatiewet sociale verzekering, artikel 9 van het besluit van de Sociale Verzekeringsraad van 31 december 1953 no 6895, tot vaststelling van het Premievaststellings- en invorderingsbesluit, alsmede van het derde lid van artikel 7 van de statuten van de Bedrijfsvereniging voor de Bouwnijverheid, terwijl de raad niet is gebleken, dat deze bepalingen onjuist zouden zijn toegepast, waaraan niet kan afdoen, dat verweerder, zoals zijn gemachtigde ter terechtzitting heeft verklaard, zich niet bewust is geweest welke bepalingen hij heeft toegepast;

Overwegende dat mitsdien de bestreden beslissing, is een beslissing, genomen en gegeven door het daartoe bevoegde orgaan;

Overwegende wat de hoofdzaak betreft, dat bij de bestreden beslissing ten laste van klager premie is vastgesteld voor de toepassing der Werkloosheidswet over de jaren 1955 en 1956 op grond van de door klager ingevolge artikel 10 der Coördinatiewet sociale verzekering opgegeven loonbedragen, verhoogd met 25%;

Overwegende dat deze verhoging bij de bestreden beslissing onder meer is gemotiveerd met de stelling, dat de werknemers in dienst van klager, die in de jaren 1955 en 1956 ziekmelding hebben gedaan, toen een loon hebben opgegeven, dat gemiddeld 50% hoger was dan het te hunnen aanzien op de verzamelloonstaten vermelde loon;

Overwegende dat verweerder nadien tot een nadere berekening is overgegaan, waaruit blijkt, dat vier werknemers in het jaar 1955 en vier werknemers in het jaar 1956 bedragen van door hen verdiend loon hebben opgegeven, welke in totaal 23% hoger zijn dan de te hunnen aanzien door klager opgegeven loonbedragen, waarbij

opmerking verdient, dat van deze acht werknemers-opgaven er slechts vier zijn tot een hoger bedrag dan door klager opgegeven;

Overwegende dat voormelde berekening onvoldoende steun biedt voor een verhoging van de door klager opgegeven loonbedragen met 25%;

Overwegende dat er ook overigens onvoldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen, dat de werkelijk door klager betaalde lonen tenminste 25% hoger waren dan de door hem opgegeven bedragen;

Overwegende dat met name op grond van de verklaringen van de deskundige S wel aannemelijk is geworden, dat de opgegeven bedragen te laag zijn, maar niet dat de werkelijk loonbedragen tenminste 25% hoger zijn geweest;

Overwegende dat de raad van oordeel is, dat verweerder slechts bevoegd is voor de vaststelling van premie de opgegeven loonbedragen met 25% te verhogen, indien aannemelijk is gemaakt, dat ook inderdaad 25% meer aan loon is uitbetaald, dan is opgegeven;

Overwegende dat de bestreden beslissing mitsdien niet in stand kan blijven;

RECHT DOENDE IN NAAM DER KONINGIN !

Vernietigt de bestreden beslissing.

Aldus gewezen in raadkamer door de heren mr. F.C. Kooijman, voorzitter, ir. G. Boschloo en P. Spee, leden, in tegenwoordigheid van de griffier, mr. A.G. van Galen, en door de voorzitter in het openbaar uitgesproken op 14 juli 1959, in tegenwoordigheid van de plaatsvervangend griffier, N. Pot.

De plv. griffier:

De griffier:

De voorzitter:

Pot

Van Galen

Kooijman

Afschriften verzonden op 20 juli 1959.

vH.